

6. Raamattuluento: Egyptistä

Rukous/Tervetuloa

Vielä on muutama sana paikallaan edellisen luennon Egyptin vitsauksista.

Noilla vitsauksilla ja myös Israelia kohtaavilla vitsauksilla, sekä lopunajan vitsauksilla, joista puhutaan Ilmestyskirjassa, on sellaisia yhtäläisyyksiä, että ne kuuluvat yhteen, eli Mooseksen kirjoissa kuvatut vitsaukset näyttävät olevan lopunajan vitsausten esikuvaa. Seuraavassa on näitä tahtumia vastakkain.

Ilmestyskirja/Egypti:

1. Pasuuna (Ilm. 8:7): Rakeita ja tulta
7. Egyptin vitsaus (2. Ms. 9:23): Rakeet

2. Pasuuna (Ilm. 8:8–9): Vesi muuttuu vereksi
1. Egyptin vitsaus (2. Ms. 7:17): Veri

3. Pasuuna (Ilm. 8:10–11) koiruoho vedessä
Maran vesi muuttuu karvaaksi (2. Moos. 15:23 + Jer. 9:14; 23:15).

4. Pasuuna (Ilm. 8:12–13) Pimeys
9. Egyptin vitsaus (2. Moos. 10:21) Pimeys

5. Pasuuna (Ilm. 9:3) Heinäsirkkoja
8. Egyptin vitsaus (2. Ms. 10:12) Heinäsirkkoja

6. Pasuuna (Ilm. 9:13) Tulta, savua ja tulikiveä
Sodoma, Gomorra, ja Herran tuomiot (1. Moos. 18:20 + Ps. 11:6; Hes. 38:22):
Tulikiveä, tulta, ruttoa ja verta

Myös Ilmestyskirjan vihan maljoissa (Ilm. 16. luku) on samoja vitsauksia kuin Vanha testamentin kuvauksissa: märkivät haavat; meri muuttuu vereksi; paahtava helle; pimeys; vedet kuivuvat; sammakoita...

Vanha testamentti on täynnä esikuvia tulevista.

Pääsiäistä koskevia määräyksiä

Kun kansa oli lähtenyt Egyptistä, Jumala antoi Mooseksen ja Aaronin välityksellä israelilaisille pääsiäisen viettoon liittyvät ohjeet. Ohjeet koskivat erityisesti pääsiäislampaan syömistä.

”Israelilaiset tekivät niin. He tekivät kaiken, mistä Herra oli Moosekselle ja Aaronille antanut käskyn. Ja sinä samana päivänä Herra vei koko israelilaisten joukon pois Egyptistä.” (2. Moos. 12: 43–51).

Edellisessä luennoissa kerrottiin, kuinka ensimmäinen pääsiäinen tuli viettää kansan ollessa vielä Egyptissä. Kuinka tarkasti tämä pääsiäinen jo kuvaakaan tulevan Messiaan, Jeesuksen Kristuksen uhrikuolemaa ja hänen veriuuhriaan kansan puolesta. Jeesuksen veri omistettuna uskossa ja ehtoollisena antaa suojan kaikkia Jumalan turmanenkeleitä vastaan. Olemme vain veren kautta suojassa Jumalan vihalta niin kuin jo Mooses oli, kun Sippora, hänen vaimonsa, kosketti Moosesta verellä.

Muutamia kohtia tästä Uuden testamentin puolelta:

”Mutta kun he tulivat Jeesuksen luo ja näkivät hänet jo kuolleeksi, eivät he rikkoneet hänen luitaan, vaan yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja heti vuoti siitä verta ja vettä. Ja joka sen näki, on sen todistanut, ja hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää totta puhuvansa, että tekin uskoisitte. Sillä tämä tapahtui, että kirjoitus kävisi toteen: ”Älköön häneltä luuta rikottako.”” (Joh. 19:33–36). Vanhassa testamentissa tuo luiden rikkomiskielto on 2. Moos. 12:46; 4. Moos. 9:12. Se toteutui tarkoin Jeesuksen uhrikuolemassa. Mukana olivat myös nuo kaksi tärkeää elementtiä: vesi ja veri. Esikuvana terveestä uskosta on happamaton leipä. *”Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi taikina, niinkuin te olettekin happamattomat; sillä onhan meidän pääsiäisilmaamme, Kristus, teurastettu.”* (1. Kor. 5:7).

Esikoisten pyhittäminen ja happamattoman leivän juhla

Seuraavana kansalle annettiin esikoisten pyhittämisohjeet, jotka Herra antoi kansalle. Herra kertoi myös syyn tähän: *”Kun poikasi aikanaan kysyy sinulta: ’Mitä tämä merkitsee?’, niin sano hänelle: ’Väkevällä kädellään Herra vei meidät pois Egyptistä, orjuuden maasta. Ja kun farao itsepintaisesti kieltäytyi päästävästä meitä, Herra surmasi Egyptissä jokaisen esikoisen, ihmisten esikoisista karjan esikoisiin. Tämän vuoksi minä teurastan Herralle uhriksi karjani jokaisen urospuolisen esikoisen ja lunastan jokaisen minulle syntyvän esikoispojan.’ Olkoon tämä kuin merkki kädessäsi ja tunnus otsallasi, jotta muistaisit, että Herra väkevällä kädellään vei meidät pois Egyptistä.”*” (2. Moos. 13: 1-16).

Sitten jatkamme matkaa Israelin kansan matkassa pois Egyptistä erämaahan.

Pilvipatsas ja tulipatsas

Israel oli itse asiassa lähtenyt vain erämaahan joksikin aikaa palvelemaan Jumalaansa. Tähänhän Mooses oli lupaa pyytänyt. Tämä käsitys oli Faaraollakin. Jumala suunnitteli toisin. Luemme Sa-nasta:

”Kun farao oli päästänyt kansan lähtemään, Jumala ei johtanutkaan israelilaisia filistealaisten maan kautta kulkevaa tietä, joka olisi ollut lyhin, sillä hän ajatteli, että kansa huomattessaan joutuvansa taisteluun alkaisi katua ja palaisi Egyptiin. Niin Jumala vei kansan pitemmälle, autiomaan kautta kulkevalle tielle, kohti Kaislamerta. Israelilaiset lähtivät matkaan taistelun varalta ryhmittyneinä. Mooses otti mukaansa Joosefin luut, sillä Joosef oli vannottanut israelilaisia sanoen: ”Kun Jumala aikanaan johtaa teidät pois täältä, niin viekää minun luuni mukanne.” Lähdettyään liikkeelle Sukkotista israelilaiset leirytyivät Etamiin, autiomaan laitaan. Herra kulki päiväsaikaan pilvipatsaassa heidän edellään näyttäen heille tietä ja yöllä tulipatsaassa valaisten heidän tietään, niin että he saattoivat kulkea sekä päivällä että yöllä. Pilvipatsas oli jatkuvasti kansan edellä päivällä ja tulipatsas yöllä.” (2. Moos. 13: 17–22).

Israelilaiset kulkevat Kaislameren [Punaisenmeren] poikki

”Herra sanoi Moosekselle: ”Käske israelilaisten kääntyä takaisin ja palata Pi-Hirotin luo Migdolin ja meren välille. Leirytykää Baal-Sefonin kohdalle meren rantaan. Farao luulee, että israelilaiset harhailevat pitkin maata ja aavikko on sulkenut heidän tiensä. Minä paadutan faraon sydämen, niin

että hän lähtee ajamaan israelilaisia takaa. Mutta minä osoitan voimani ja kunniani sillä, mitä faraolle ja koko hänen sotaväelleen tapahtuu. Silloin egyptiläiset ymmärtävät, että minä olen Herra." Ja israelilaiset tekivät niin kuin Herra oli käskenyt." (2. Moos. 14:1-4).

Kansa ei vaeltanutkaan suoraan Välimerenrantaa pitkin kohti Luvattua maata. Se olisi ollut lyhin reitti, niin sanottu filistealaisten tie. Jumalalla oli muita suunnitelmia. Ensiksikin Jumala tiesi, että kansa alkaisi katua Egyptistä lähtöä, kun he joutuisivat taisteluun filistealaisia vastaan. Toiseksi faarao piti hämätä. Egyptissä alkoi näet selvitä, että israelilaiset olivat poistuneet kokonaan maasta ja matkalla Siinailla. Kun hän kuuli juutalaisten matkareitistä, hän otaksui israelilaisten eksyneen ja olevan matkalla erämaaloukkuun. He kulkivat siis nykyisen Suezinlahden lounaispuolella erämaata kohti.

"Kun Egyptin kuningas sai tietää, että kansa oli lähtenyt tiehensä, hän ja hänen hovinsa väki muuttivat mielensä ja sanoivat: "Mitä me teimmekään, kun päästimme israelilaiset palvelemasta itseämme!" Ja farao valjastutti hevoset sotavaunujen eteen ja otti mukaan sotaväkinsä (jakeet 4-6).

Faraon lähestyessä israelilaiset huomasivat yhtäkkiä, että egyptiläiset olivat aivan heidän kintereillä. Israelilaiset pelästyivät kovin, huusivat apua Herralta ja sanoivat Moosekselle: "Oliko Egyptissä niin vähän hautatilaa, että sinun piti tuoda meidät tänne autiomaahan kuolemaan? Näetkö nyt, mitä olet meille tehnyt, kun veit meidät pois Egyptistä? (jakeet 10,11).

Mutta Mooses sanoi kansalle: "Älkää pelätkö, vaan pysykää aloillanne, niin saatte nähdä, kuinka Herra pelastaa teidät. Sellaista, mitä te tänään näette tapahtuvan egyptiläisille, ette enää milloinkaan saa nähdä. Herra sotii teidän puolestanne, olkaa te hiljaa!" (jakeet 13,14).

Nyt tapahtui yksi raamatunhistorian ihmeellisimpiä asioita. Jumala puuttui jälleen voimallisella kädellään tapahtumiin. Hän sanoi Moosekselle: *"Miksi sinä huudat minua avuksi? Käske israelilaisten lähteä liikkeelle. Kohota sauvasi, ojenna kätesi merta kohti ja halkaise sen vedet, niin israelilaiset voivat kulkea meren poikki kuivaa maata pitkin. Minä kovetan egyptiläisten sydämet, niin että he lähtevät teidän peräänne. Ja se, mitä tapahtuu faraolle ja koko hänen sotajoukolleen, hänen sotavaunuilleen ja niiden ajajille, todistaa minun suuruuttani. Kun minun suuruuteni näkyy siinä, mitä faraolle, hänen sotavaunuilleen ja niiden ajajille tapahtuu, silloin egyptiläiset ymmärtävät, että minä olen Herra." (2. Moos. 14: 15–18).*

Joskus on vain rukoiltava, joskus pitää vain toimia. Nyt oli toiminnan hetki. Luetaan tämä kaikki kokonaan:

"Jumalan enkeli, joka oli kulkenut israelilaisten joukon edellä, siirtyi nyt kulkemaan heidän perässään, ja pilvipatsas siirtyi pois heidän edeltään ja asettui heidän taakseen, niin että se tuli egyptiläisten ja Israelin joukkojen väliin. Pilven mukana tuli pimeys, mutta israelilaisille pilvi valaisi yön. Kumpikaan puoli ei voinut koko yönä lähestyä toistaan. Sitten Mooses kohotti kätensä merta kohti, ja Herra pani meren väistymään syrjään nostamalla ankaran itätuulen, joka puhalsi koko yön. Näin hän muutti meren kuivaksi maaksi. Vedet jakautuivat kahtia, ja kun israelilaiset kulkivat meren poikki kuivaa maata pitkin, vedet olivat muurina kummallakin puolen. Egyptiläiset lähtivät takaa-ajoon, ja faraon kaikki hevoset ja hänen sotavaununsa ajajineen seurasivat israelilaisten perässä keskelle merta.

Mutta aamuyöstä Herra katsoi tuli- ja pilvipatsaasta egyptiläisiin päin ja saattoi heidän joukonsa sekasortoon. Hän antoi heidän vaunujensa pyörien juuttua kiinni, niin että ajaminen kävi vaikeaksi. Silloin egyptiläiset sanoivat: "Meidän on lähdeävä pakoon! Herra sotii israelilaisten puolella meitä vastaan!"

Herra sanoi Moosekselle: "Ojenna kätesi merta kohti, niin vedet palaavat egyptiläisten, heidän sotavaunujensa ja heidän vaunumiestensä päälle." Mooses ojensi kätensä merta kohti, ja aamunkoitteessa meri palasi entiselle paikalleen. Se tuli pakenevia egyptiläisiä vastaan, ja Herra pyyhkäisi heidät meren aaltojen sekaan. Vedet palasivat ja peittivät vaunut ajajineen, faraon koko sotajoukon, joka oli seurannut israelilaisia mereen, eikä heistä jäänyt henkiin ainoatakaan. Mutta israelilaiset kulkivat meren poikki kuivaa maata pitkin, ja vedet olivat muurina heidän kummallakin puo-

lellaan. Näin Herra pelasti sinä päivänä Israelin Egyptin käsistä, ja israelilaiset saivat nähdä egyptiläisten makaavan kuolleina meren rannalla.

Ja kun israelilaiset näkivät, miten Herran käsi oli lyönyt Egyptin, he pelkäsivät Herraa ja uskoivat häneen ja hänen palvelijaansa Moosekseen.” (2. Moos. 14: 19–31).

Nämä tapahtumat eivät selityksiä kaipaa. Jumala myöhemminkin muistutti niistä, kun israelilaiset joutuivat pelkoon ja epäuskoon, muun muassa näin. ”Minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka vein teidät pois Egyptin maasta.” (3. Moos. 19:36).

Mooseksen ja israelilaisten laulu

Kiitollisena Jumalan väkevän käden teoista kansa veisasi virttä Herralle. Muutamia katkelmia siitä:

”Silloin Mooses ja israelilaiset veisasivat Herralle tämän virren; he sanoivat näin: ”Minä veisaan Herralle, sillä hän on ylen korkea; hevoset ja miehet hän mereen syöksi. Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirteni, ja hänestä tuli minulle pelastus. Hän on minun Jumalani, ja minä ylistän häntä, hän on minun isäni Jumala, ja minä kunnioitan häntä. Herra on sotasankari, Herra on hänen nimensä. Faraon vaunut ja hänen sotajoukkonsa hän suisti mereen, hänen valitut vaunusoturinsa hukkuivat Kaislamereen. Syvyys peitti heidät; he vajosivat pohjaan niinkuin kivi.

... Vihollinen sanoi: ’Minä ajan takaa, minä saavutan heidät, minä jaan saaliin ja tyydytän heissä kostonhimoni; minä paljastan miekkani, minun käteni hävittää heidät.’ Sinun tuulesi puhalsi, ja meri peitti heidät; he upposivat valtavesiin niinkuin lyijy. Herra, kuka on sinun vertaisesi jumalien joukossa! Kuka on sinun vertaisesi, sinä pyhydessä jalo; sinä ylistettävissä teoissa peljättävä, sinä ihmeitten tekijä!... Herra on kuningas aina ja iankaikkisesti.” Sillä kun faraon hevoset ja hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä menivät mereen, palautti Herra meren vedet heidän päällensä; mutta israelilaiset kulkivat kuivaa myöten meren poikki.

....Ja naisprofeetta Mirjam, Aaronin sisar, otti vaskirummun käteensä, ja kaikki naiset seurasivat häntä vaskirumpuja lyöden ja karkeloiden. Ja Mirjam viritti heille virren: ”Veisatkaa Herralle, sillä hän on ylen korkea, hevoset ja miehet hän mereen syöksi.” (2. Moos. 15:1–21).

Tässäkin on tapahtumassa yhtäläisyyttä lopunajan lasisen meren veisuuseen:

”Ja minä näin ikäänkuin lasisen meren, tulella sekoitetun, ja niiden, jotka olivat saaneet voiton pedosta ja sen kuvasta ja sen nimen luvusta, seisovan sillä lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan kanteleet. Ja he veisasivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä, sanoen: ”Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas.” (Ilm. 15: 2,3).

Kansa nurisee Marassa

Kauan ei kansalla iloa riittänyt. Kun tuli koettelemus, israelilaiset alkoivat nurista. Näin siinä kävi:

”Mooses vei israelilaiset Kaislamereltä Surin autiomaahan, ja he vaelsivat siellä kolme päivää löytämättä vettä. Sitten he saapuivat Maraan, mutta he eivät voineet juoda Maran lähteen vettä, koska se oli kitkerää. Siitä syystä paikka olikin saanut nimekseen Mara. Kansa nurisi Moosesta vastaan ja sanoi: ”Mitä me nyt juomme?” Mooses rukoili apua Herralta, ja Herra osoitti hänelle puunoksan, joka hänen piti heittää veteen. Kun hän teki niin, vesi muuttui juotavaksi. Siellä Herra määräsi kansalle lait ja säädökset, ja siellä hän pani kansan koetukselle. Herra sanoi: ”Jos kuuntelet tarkasti, mitä minä puhun, ja teet sen, mikä on oikein minun silmissäni, jos muistat minun käskyni ja noudatat kaikkia minun lakejani, niin minä en pane sinun vaivaksesi mitään niistä sairauksista, joilla kuritin egyptiläisiä. Minä, Herra, olen sinun parantajasi.” Sitten he tulivat Elimiin; siellä oli kaksitoista vesilähdettä ja seitsemänkymmentä taatelipalmua. He leiriytyivät sinne veden ääreen.” (2. Moos. 15: 22–27). Elim merkinneekin suomeksi ”Palmupuut”. Kaksitoista vesilähdettä kuvannee kahtatoista Israelin sukukuntaa ja kahtatoista apostolia. Luku seitsemänkymmentä esiintyy Raamatussa yhdeksänkymmentä kertaa. Se on eräs täydellisyyden luku.

Maran tapauksessa näyttää olevan luennon alussakin mainittu koiruohovitsauksen esikuva (Ilm. 8:10–11).

Mutta uusia koettelemuksia oli edessä.

Manna ja viiriäiset

Napina alkoi jälleen: ”Sitten he lähtivät, koko Israelin kansa, liikkeelle Eelimistä ja tulivat Siinin erämaahan, joka on Eelimin ja Siinain välillä, toisen kuun viidentenätoista päivänä siitä, kun he olivat lähteneet Egyptin maasta. Ja koko Israelin kansa napisi Moosesta ja Aaronia vastaan erämaassa; ja israelilaiset sanoivat heille: ”Jospa olisimme saaneet surmamme Herran kädestä Egyptin maassa, jossa istuimme lihapatain ääressä ja leipää oli kyllin syödäksemme! Mutta te olette tuoneet meidät tähän erämaahan antaaksenne koko tämän joukon kuolla nälkään.” ” 2. Moos. 16:2+).

Seuraavat tapahtumat on kerrottu edellisestä raamatunpaikasta eteenpäin katkelmina.

Nyt Jumala lupasi uudenlaista ruokaa kansalle. Hän sanoi: ” Katso, minä annan sataa teille leipää taivaasta. Ja kansa menkään ja kootkoon kunakin päivänä sen päivän tarpeen. Näin minä koetelen heitä, vaeltavatko he minun lakini mukaan vai eivät. Ja kun he kuudentena päivänä valmistavat sen, mitä ovat tuoneet kotiin, niin sitä on oleva kaksi kertaa niin paljon, kuin mitä he muutoin joka päivä kokoavat.” ”

... ”Minä olen kuullut israelilaisten napinan. Puhu heille ja sano: Iltahämärässä teillä on oleva lihaa syödäksenne, ja huomenna on teillä leipää yltäkyllyin; niin te tulette tietämään, että minä olen Herra, teidän Jumalanne.” Ja illalla tuli viiriäisiä, ja ne peittivät leirin, ja aamulla laskeutui kastesumu leirin ympärille. Ja kun kastesumu oli haihtunut, katso, erämaassa oli maan pinnalla jotakin hienoa, suomujen tapaista, jotakin hienoa niinkuin härmä. Kun israelilaiset näkivät sen, kyselivät he toisiltaan: ”Mitä tämä on?” Sillä he eivät tienneet, mitä se oli. Ja Mooses sanoi heille: ”Tämä on se leipä, jonka Herra on antanut teille syötäväksi. Ja näin on Herra käskenyt: Kootkaa sitä, jokainen tarpeenne mukaan; ottakaa goomer-mitta mieheen perheenne pääluvun mukaan, kukin niin monelle, kuin kullakin majassansa on.” Ja israelilaiset tekivät niin, ja he kokosivat, yksi enemmän, toinen vähemmän. Mutta kun he mittasivat sen goomer-mitalla, niin ei sille jäänyt liikaa, joka oli koonnut enemmän, eikä siltä puuttunut, joka oli koonnut vähemmän; jokainen oli koonnut niin paljon, kuin hän tarvitsi. Ja Mooses sanoi heille: ”Älköön kukaan jättäkö siitä mitään huomiseksi.” Mutta he eivät kuulleet Moosesta, vaan muutamat jättivät siitä jotakin huomiseksi. Niin siihen kasvoi matoja, ja se rupesi haisemaan; ja Mooses vihastui heihin.”

... ”Niin Herra sanoi Moosekselle: ”Kuinka kauan aiotte kieltäytyä noudattamasta minun käskyjäni ja lakejani? Katsokaa, Herra on antanut teille sapatin; sentähden hän antaa teille kuudentena päivänä kahden päivän leivän. Olkoon jokainen alallaan, älköönkään kukaan lähtekö paikaltansa seitsemäntenä päivänä.” Ja kansa lepäsi seitsemäntenä päivänä. Ja Israelin heimo antoi sille nimen manna. Ja se oli valkean korianderinsiemenen kaltaista ja maistui hunajakakulta.”

... ”Ja Mooses sanoi Aaronille: ”Ota astia ja pane siihen goomerin täysi mannaa ja aseta se Herran eteen säilytettäväksi sukupolvesta sukupolveen.” Ja Aaron asetti sen talteen lain arkin eteen, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut. Ja israelilaiset söivät mannaa neljäkymmentä vuotta, kunnes he tulivat asuttuun maahan; he söivät mannaa siihen asti, kunnes tulivat Kanaanin maan rajalle.”

Vettä kalliosta

Mutta nytkö kansa oli tyytyväistä? Ei ollut, sillä Israel on uppiniskainen kansa. Myöhemmin profetat sanovatkin näin: ”Härkä tuntee omistajansa ja aasi isäntänsä seimen; mutta Israel ei tunne, minun kansani ei ymmärrä.” (Jes. 1:3). ”Mutta tällä kansalla on uppiniskainen ja tottelematon sydän; he ovat poikenneet ja menneet pois.” (Jer. 5:23).

”Israelin kansa lähti liikkeelle Sinin autiomaasta ja siirtyi pysähdyspaikasta toiseen Herran ohjeiden mukaisesti. Kansaa leiriytyi Refidimiin, mutta siellä ei ollut kylliksi vettä.” Ihmiset alkoivat moit-

tia Moosesta ja sanoivat: "Anna meille vettä juotavaksi." Mooses kysyi heiltä: "Miksi te syytätte minua? Miksi te koettelette Herran kärsivällisyyttä?" Mutta koska he kärsivät janosta, he nurisivat Moosesta vastaan ja sanoivat: "Minkä vuoksi toit meidät Egyptistä tänne? Siksikö, että saisit tappaa meidät janoon lapsinemme ja karjoinemme?"

Taas Mooses rukoili Herraa ja sai ohjeen: "Lähde kulkemaan muiden edellä ja ota mukaasi muutamia Israelin vanhimmista. Ja kun lähdet, ota sauvasi, jolla löit Niilin vettä. Minä olen sinua vastassa kalliolla Horebin luona. Lyö kallioon, niin siitä alkaa juosta vettä ja kansa saa juodakseen." Mooses teki niin Israelin vanhimpien nähdessä. Paikka sai nimet Massa ja Meriba, koska israelilaiset olivat nurisseet siellä ja koska he olivat koetelleet Herran kärsivällisyyttä ja sanoneet: "Eikö Herra olekaan meidän luonamme?" (2. Moos. 15:1- 17:8).

Hepreankielen Meriba on suomeksi riita. Kun kristityt riitelevät usein jo pelkästä kastevedestä ja -opista, on totuttu kastetta nimittämään myös riitavedeksi. Kasteriidat kuvaavat hyvin, kuinka pieniä ovat "pikkulapset Kristuksessa".

Pelastus tuli ensin Israelille. Niinpä eläinten veri suojeli heidät Jumalan vihalta, samoin kuin Kristuksen veri suojelee kaikkia niitä jotka uskovat. Luemme kohta: kaikki saivat kasteen meressä lapsista vanhuksiin asti ja se koski myös mukana ollutta "sekakansaa". Samoin on uuden liiton kasteen laita: se koskee kaikkia ja kaikenikäisiä. Näemme tämän Jeesuksen kastekäskystä: "Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskenyt teidän noudattaa..." (Matt. 28:19,20).

Kaikki ihmiset tulee kastaa Jeesuksen mukaan iästä, uskonmäärästä, tai muusta sellaisesta riippumatta ja sitten opettaa kaikki tarpeellinen. Ketään ei eroteta. Tämä Jeesuksen opetus ei vain sovi niille, jotka rakentavat kasteen sille, että kastetulla tulee olla ensin jokin oma ansio ennen kuin voidaan kastaa. He pitävät kauheana ajatuksena kaikkien ihmisten kaiken ikäisenä kastamista niin kuin Jeesus opettaa. Mutta kaste, sen enempiä kuin vanhan liiton ympärileikkauskaan, ei aseta mitään vaatimusta kohteelle, jolle se suoritetaan. Suuri joukko perustaa pelastumisensa kuitenkin jollekin ihmisessä olevalle.

"Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren läpi ja saivat kaikki kasteen Mooseseen pilvessä ja meressä ja söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisestä kallioista, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus." (1. Kor. 10:1-4).

Punaisen meren ylitys oli siis esikuvaa kasteesta. Kaste Punaisessa meressä vapautti kansan Egyptistä, so. maailmasta ja sen orjuudesta. Kaste ei ole siis aivan tyhjänpäiväinen armonväline, vaikka sitä väärin käytetäänkin, ja ajatellaan kastettujen pelastuvan, vaikkei uskosta mitään tiedetä. Heprealaiskirje muistuttaa israelilaisten erämaavaelluksesta: "Ja niin me näemme, että he epäuskon tähden eivät voineet siihen päästä." (Hepr. 3:19). Psalmikirjoittaja sanoo vastaavasti Jumalan suulla: "Älkää paaduttako sydäntänne, niinkuin Meribassa, niinkuin Massan päivänä erämaassa, jossa teidän isänne minua kiusasivat, jossa he koettelivat minua, vaikka olivat nähneet minun tekoni. Neljäkymmentä vuotta minä olin kyllästynyt siihen sukuun ja sanoin: 'He ovat kansa, jonka sydän on eksynyt, eivätkä he tahdo tietää minun teistäni.' Ja niin minä vihassani vannoin: 'He eivät pääse minun lepoonni.'" (Ps. 95:8-11).

Mutta vielä riidoista puheen ollen: liian usein riidellään sellaisesta, josta ei edes mitään ymmärretä. "He ovat kansa, jonka sydän on eksynyt, eivätkä he tahdo tietää minun teistäni." (Ps. 95:10).

Kiivainta varmuutta tuntuu olevan aina se varmuus, jonka täydellinen tietämättömyys antaa!

Mutta Meriba-kertomuksessa on vielä eräs yksityiskohta, joka on syytä kirjjata. Jumala sanoi: "Lyö kallioon, niin siitä alkaa juosta vettä ja kansa saa juodakseen." Mooses teki niin Israelin vanhimpien nähdessä."

Mutta mikä tämä kallio oli? Paavalin Korinttolaiskirje vastaa: ”Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus.” Edellisessä sanotaan, että kansa sai kasteen Moosekseen ja he joivat kalliosta joka oli Kristus. Mooses löi tätä Kristus-kalliota. Niin piti ollakin. Kristus surmattiin, jotta laki tulisi täytettyä. Mooseksen oli lain sauvalla lyötävä häntä, mutta vain tämän kerran. Painetaan tämä tässä mieleen.

Mutta tähän asti oli Mooses totellut Herraa.

Taistelu amalekilaisia vastaan

Kirjaamme tähän sodan amalekilaisia vastaan suoraan Herran kirjasta. Se on ihmeellinen kertomus.

”Refidimissä kävivät amalekilaiset israelilaisten kimppuun. Mooses sanoi Joosualle: ”Valitse miehiä mukaasi ja lähde taistelemaan amalekilaisia vastaan. Huomenna minä asetun kukkulan laelle Herran sauva kädessäni.” Joosua teki niin kuin Mooses oli käskenyt ja ryhtyi taisteluun amalekilaisia vastaan, kun taas Mooses, Aaron ja Hur nousivat kukkulan laelle. Niin kauan kuin Mooseksen kädet olivat koholla, olivat israelilaiset voitolla, mutta kun hän päästi kätensä vaipumaan, olivat amalekilaiset voitolla. Kun Mooseksen kädet väsyivät, Aaron ja Hur ottivat kiven hänen istuimekseen. Sitten he kannattelivat hänen käsiään kummaltakin puolen, niin että hän jaksoi pitää niitä ylhäällä auringonlaskuun saakka. Näin Joosua voitti amalekilaiset ja heidän sotajoukkonsa. Herra sanoi Moosekselle: ”Kirjoita tämä kirjaan, ettei se unohdu, ja teroita se Joosuan mieleen: ’Minä pyyhin pois maan päältä amalekilaiset ja heidän muistonsakin.’” Sitten Mooses rakensi alttarin ja antoi sille nimeksi ”Herra on minun sotalippuni”. Hän sanoi: ”Tämä on Herran sotalipun muistomerkki. Herra on käyvä sotaa amalekilaisia vastaan sukupolvesta toiseen.” (2. Moos. 17:8–16).

Jetro saapuu tervehtimään Moosesta (2. Moos. 18: 1–12)

Tämän jälkeen tuli Mooseksen appi kylään. Katkelmia siitä tapahtumasta on seuraavassa:

”Ja Jetro, Mooseksen appi, otti mukaansa Sipporan, Mooseksen vaimon, jonka tämä oli lähettänyt kotiin, ja hänen kaksi poikaansa; näistä oli toisen nimi Geersom, koska Mooses oli sanonut: ”Minä olen muukalainen vieraalla maalla”, ja toisen nimi Elieser, koska hän oli sanonut: ”Isäni Jumala oli minun apuni ja pelasti minut faraon miekasta.” ... Mooses kertoi apellensa kaikki, mitä Herra oli tehnyt faraolle ja egyptiläisille Israelin tähden, ja kaikki ne vaikeudet, jotka heitä olivat kohdanneet matkalla, ja kuinka Herra oli pelastanut heidät. Ja Jetro iloitsi kaikesta siitä hyvästä, mitä Herra oli tehnyt Israelille, pelastaessaan heidät egyptiläisten kädestä.”

Tuomarien asettaminen (2. Moos. 18: 13–27)

”...Seuraavana päivänä Mooses istui tuomitsemaan kansaa, ja kansa seisoi Mooseksen ympärillä aamusta iltaan asti. Kun Mooseksen appi näki kaiken, mitä hän teki kansalle, sanoi hän: ”Mitä tämä puuha on, jota sinulla on kansan kanssa? Miksi sinä istut yksin ja kaikki kansa seisoo ympärilläsi aamusta iltaan asti?” Mooses vastasi apellensa: ”Kansa tulee minun luokseni kysymään Jumalalta neuvoa. Kun heillä on jokin riita-asia, tulevat he minun luokseni, ja minä ratkaisen heidän riitansa ja ilmoitan heille Jumalan säädökset ja lait.” Niin Mooseksen appi sanoi hänelle: ”Siinä sinä et menettele viisaasti”.”

Jetro neuvoi nyt Moosesta:

”Ota nyt varteen minun sanani, kun neuvon sinua, ja antakoon Jumala sen koitua hyväksesi. Edusta sinä kansaa Jumalan edessä ja tuo sen kiistat Jumalan eteen. Neuvo kansalle tarkoin säännökset ja lait, opeta sille tie, jota sen tulee kulkea, ja kaikki, mitä sen tulee tehdä. Mutta sinun itsesi tulee valita kansan keskuudesta kelpollisia, Jumalaa pelkääviä, rehellisiä ja lahjomattomia miehiä ja asettaa heidät kansalle tuhannen, sadan, viidenkymmenen ja kymmenen päälliköiksi...”

Mooses noudatti appensa neuvoa ja teki niin kuin tämä oli ehdottanut...

Sitten Mooses hyvästeli appensa ja saatteli hänet matkaan, ja Jetro palasi omaan maahansa.

Tämän jälkeen vain vaikeat asiat tuotin Mooseksen eteen. Kaikki pienemmät asiat kansanjohtajat ratkaisivat itse tuhannen sadan viidenkymmenen ja kymmenen joukon johtajina.

Tähän on sopivaa päättää tämä luento. Israelin kansa on tulossa Siionin vuoren luo.

Hiljennymme rukoukseen.